

Jernbanen, og som bliver forlangt veiet der, skal kunne veies der, og at vedkommende Stationsinspektør skal kunne udstede Attestier om Veining med samme Gyldighed som de saakaldte Veier-, Maaler- og Brager-Attestier, der nu benyttes, have. Der er jo flere Steder, hvor en saadan Veining ikke kan foretages uden paa selve Stationen, eller i ethvert Fald maa vedkommende Byers Veier, Maaler og Brager søge at skaffe sig et Lokale paa den vedkommende Jernbanestation; men det forekommer mig at være mindre heldigt, at der saaledes er fremmede Bestillingsmænd inde paa selve Jernbanens Gebet, og jeg tror ogsaa, at det paa mange Steder vil kunne falde ubekvemt for Publikum, hvis det, om end disse Embedsmænd komme temmelig nær, ja meget nær til Jernbanen, dog først skal søge op i Byen til de Steder, hvor denne kommunale Embedsmænds Kontor eller Veieindretning er, for at faae sine Sager veiede. Det vil jeg tillade mig at udtale her, idet jeg ikke ser, hvilken Udkomst Kommunerne have til at faae deres Bestillingsmænd lønede ved Hjælp af Sportler, der falde paa Jernbanerne, da Jernbanerne jo aldeles ikke staa i noget saadant Forhold til Kommunerne, at de skyldte Kommunerne Noget i saa Henseende. Der er jo Byer af en saa stor Udstrækning, at det kan forvolde megen Ulempe, naar de Folk, der skulle have Noget veiet, først skulle et andet Sted hen, hvis Stationen ikke har noget saadant Lokale, og saa skal det Besvær, der for Jernbanen vilde være ved at have en saadan Fremmed paa sit Omraade, falde over paa Publikum, men det har jeg jo allerede omtalt. At det er i Statens Interesse at lønne disse Bestillingsmænd saa godt som muligt, især naar det kan ske uden Stæde for Staten og uden Besvær for Publikum, forekommer mig at være en klar Sag, og jeg tror, at Regjeringen vil gjøre Godt, hvis den vilde imødekomme de Ønsker, der ere udtalte i denne Retning.

Lh. Nielsen: Jeg antager, at man vil lade dette Lovforslag gaa til Udvalg. Det blev sidste Gang, da Folkethinget havde denne Sag for, henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer. Dette Udvalg kom ikke ret vidt i sine Arbejder af den Grund, at det maatte vente paa Regulativer fra de forskjellige Baner, baade Regjeringens og de private, og det fik ikke den Gang naaet til at stille Endringsforslag. Jeg skal ikke udtale mig om Forslaget, da jeg allerede har haft Leilighed til at gjøre det, da vi sidste Gang havde Sagen til første Behandling, idet jeg fremhævede, at der var Udskilligt, der søvnedes i Loven, baade Løst-Bestemmelser og Regulativer. Jeg skal, som sagt, ikke yderligere udtale mig, men slutte mig til, hvad den ærede sidste Tale omtalte. Jeg tror, at det baade af Hensyn til vedkommende Bestillingsmænd og af Hensyn til selve Bestillingen vilde

være rigtigt af den høitærede Minister at tage denne Sag under Overveielse. I mange Tilfælde vil det vistnok være det rigtigste, om Veier-Bestillingen forenedes med Jernbanainspektør-Posten, saaledes som det finder Sted paa flere Steder.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Lh. Nielsen: Jeg skal tillade mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer. Det er det samme Antal, som da Udvalget om den samme Sag sidste Gang blev nedsat.

Da Ingen ønskede at udtale sig om dette Forslag eller at stille noget andet Forslag, vedtoges ovennævnte Forslag af Lh. Nielsen uden Afstemning.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Beskyttelse for Varemærker.
(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Leth: Da dette Lovforslag allerede har været til 1ste Behandling i 1ste Afdeling af denne Samling, skal jeg ikke komme ret langt ind derpaa; men der er dog en enkelt Bemærkning, som jeg ønsker at fremføre, navnlig med Hensyn til et Spørgsmaal, som i det andet Thing blev betragtet som et Hovedprincip. Der blev af flere ærede Medlemmer i det andet Thing fremsført den Betragtning, at det forekom dem forunderligt og uhensigtsvarende, ja vel endog saa urimeligt, at, naar en Mand havde erhvervet Eneret til et saadant Mærke, om end kun for en vis Art af Varer, Andre saa kunde benytte samme Mærke, om end ikke til de samme, saa dog til andre Varearter end dem, hvorpaa den Første havde erhvervet Eneret. De mente, at det vilde være rigtigt og naturligt, at man ordnede Forholdet saaledes, at, naar en Mand havde erhvervet Eneret til et Varemærke, saa kunde ingen Anden erhverve Eneret til det samme Varemærke, om han end vilde benytte det paa andre Genstande. Der fremkom først fra et enkelt Medlem og senere fra flere ærede Medlemmer i Landsthinget Forslag om at give Loven en Form, som svarede til den Tanke, at Varemærket blev nøiere knyttet til Personen, navnlig saaledes som jeg